

Härlig nostalgitripp inför fullsatt hus

Jazzklubben: Hayati Kafe med trio

Det mest internationella språk som finns är musiken. Utan att förstå varandra verbalt går det alldeles utmärkt att musicera tillsammans. Nu råder det knappast några språkförbistringar mellan musikanterna som i går kväll inför fullsatt salong gästade Måndagsjazzen. Det var ändå ett internationellt förbrödringsmöte med den eminente croonern Hayati Kafe, ursprungligen från Istanbul, gedigne pianisten Jan Lundgren från Olofström i Blekinge och de danska Köpenhamnsfantomerna Jacob Fischer, gitarr, och Jesper Lundgaard, bas.

Tänk er en nattklubb med dämpad belysning och på scenen en avspänd crooner tillsammans med en elegant komptrio, då har ni bilden klar för er hur det var i går på jazzklubben.

Stämningen bland den fulltaliga publiken var den allra bästa när Hayati på sitt oefterhärmliga sätt bjöd på en nostalgitripp med kända låtar ur den Amerikanska Sångskatten.

Hayati och trion var på allra bästa humör och redan i öppningsnumret, You'd be so nice to come home to, lades ribban på högsta möjliga nivå för att stanna där konserten igenom utan daller.

Att Hayati kan sin Ol' Blue Eyes, det vill säga Frank Sinatra märks väl både när det gäller intonering, textning och frasering utan att på något sätt vara epigon. Allt görs personligt och respektfullt vilket jag tror Frank själv skulle ha gillat.

Virtuose pianisten Jan Lundgren har allt en stor musiker behöver, ett brett register, bländande teknik, välutvecklat harmonisinne, fanta-

Jan Lundgren, Jacob Fischer, Jesper Lundgaard och Hayati Kafe bjöd jazzbesökarna på en riktig nostalgitripp i går kväll.

FOTO: MARIA EILERTSEN

sifull improvisator, lyhörd ackompanjator. Lundgrens kreativa spel sprudlar av idéer och infall. Ena stunden spelar han lågmält melodiskt för att i nästa stund visa kraft och muskler. En annan av hans stora egenskaper är att han lyssnar på sin omgivning och kommenterar på ett elegant sätt medmusikanternas förehavanden. Med den stjärnstatus Janne i dag har på det internationella planet skall vi vara tacksamma över

att få höra honom på våra breddgrader.

Danska duon Fischer-Lundgaard har i många år varit oldtimern Svend Assmussens "pojkar" i sin kvartett. Fischer är en fenomenal gitarrist som utan att tveka kan spela upp hela jazzgitarrhistoriens viktigaste beståndsdelar. Med den breda kunskapen i ryggen har Fischer skulpterat fram ett eget uttryckssätt. Allt jag sagt om Jan Lundgrens ut-

försågar stämmer även här väl in på Fischers sätt att behandla sexsträngaren. Han lägger som ackompanjator feta klangrika ackord och är mer än normalt flyhänt i singelstringspelet. Jag minns Kjell Sundlings kommentar om Fischer vid ett tidigare gästspel, "han är giftig", vilket kan översättas med att han är ruggigt bra.

För cirka 20 år sedan hörde jag en då okänd Jesper Lundgaard på jazzstället "Sluk-

Efter" i Köpenhamn tillsammans med bland andra Putte Wickman och MJQ-pianisten John Lewis. Redan då tyckte jag att Jesper var en fullfjädrad basist. Därefter har det runnit mycket vatten under broarna och i dag vill jag placera honom i den yppersta världseliten. Han behandlar sin basfiol ungefär som en gitarr när fingrarna skuttar, galopperar, hoppar och studsar översträngarna. Inget lämnas åt slumpen, det är

full kontroll på händelseförloppet. Det är basen som är musikens hjärta och utan ett fungerande hjärta dör patienten.

Sammanfattningsvis en skön jazzkväll med motiverade musiker som såg till att ge publiken full valuta för entrépengen. Säsongens höjdare hittills!

HANS-ERIK BERGMAN